

מ"ת (פתח תקווה) 72399-11-24 - מדינת ישראל נ' ש"ע (עציר) ע"י

מ"ת (פתח-תקווה) 72399-11-24 - מדינת ישראל נ' ש"ע ע"י ואח'שלו פתח-תקווה

מ"ת (פתח-תקווה) 72399-11-24

מדינת ישראל

נגד

1. ש"ע (עציר) ע"י

עו"ד אדי עמר

2. אליה יהוד (עציר) ע"י

עו"ד גיא עין-צבי

בית משפט השלום בפתח-תקווה

[17.12.2024]

כבוד השופט דן באומן

החלטה

לענין ראיות לכאורה ועילת מעצר

לפני בקשה למעצרים של המשיבים עד תום ההליכים, לאחר שהוגש נגדם כתב אישום המייחס להם עבירה של תקיפה

הגורמת חבלה של ממש ע" שניים או יותר לפי סעיף 382(א) + 380 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

כתב האישום:

1. על פי עובדות כתב האישום המשיב 1 הוא בן זוגה לשעבר של ט"מ (להלן: "המתלוננת") המצויה כיום ביחסי זוגיות

עם ה"מ ("המתלונן") והעבירה בוצעה על רקע זה. ביום 23.11.24 בשעה 05:00 נסעו המתלוננים ברכבו של

המתלונן לכיוון ביתו שבראש העין. בהמתנים ברמזור אדום בסמוך לרחוב מגוריו של המתלונן הגיעו המשיבים ברכבם,

עצרו אותו בסמוך לרכב המתלוננים ואז החל דין ודברים בין המתלוננת לבין המשיבים, במהלכו המשיב 2 יצא מהרכב

ודפק על רכב המתלוננים, אלה בתגובה עזבו את המקום והמשיכו בנסיעה לכיוון הבית, שם החנו את רכבם על שביל

הגישה בסמוך לבית.

2. מיד ובסמוך הגיעו המשיבים והחנו את הרכב בסמוך. בהמשך המתלוננת יצאה מהרכב לעבר המשיבים ופתחה את

דלת רכב המשיבים תוך שהיא מבקשת מהם לעזוב את המקום, בתגובה תפס המשיב 1 את המתלוננת בידה ואמר

לה: "איזה מין גבר ה' שאת צריכה לצאת במקומי", בתגובה המתלוננת החלה לצרוח שיעזוב אותה ואז המתלונן יצא

מהרכב והחל לרוץ לעבר המשיבים במטרה לסייע לחברתו.

3. בהמשך תקפו המשיבים את המתלון בכך שמשיב 1 חנק אותו והפיל אותו על הרצפה ומשיב 2 הצטרף אליו ובעט בו בכל חלקי גופו, בהמשך שני המשיבים הכו במתלון באגרופים לפניו. המתלוננת ניסתה להרחיק את המשיבים ואף נשכבה על המתלון על מנת להפסיק את תקיפתו אולם ללא הועיל. בהמשך ניגש המשיב 2 לרכב המשיבים והוציא ממנו אלה טלסקופית ובאמצעותה המשיך להכות במתלון ברגליו ובגבו. בהמשך המתלוננת התקשרה למשטרה כדי להזעיק עזרה ובתגובה המשיבים עזבו את המקום.

4. כתוצאה ממעשי המשיבים נגרמו למתלון חבלות בדמות: שברים בעצמות האף, המטומות, לסרציות במספר אזורים בפנים, הנ"ל אף איבד את הכרתו מספר פעמים במהלך הארוע.

5. על יסוד עובדות אלו נטען כנגד המשיבים כי חברו יחד כדי לתקוף את המתלון שלא כדין וגרמו לו לחבלות של ממש.

בקשת המעצר עד תום ההליכים:

6. בקשת המעצר עד תום ההליכים מפרטת את ראיות התביעה ומצביעה על עילת המעצר של מסוכנות סטטוטורית מכח סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו - 1996, תוך הדגשת החומרה שבשימוש באלה טלסקופית ותוך הצבעה על חומרת החבלות כמצביעה על עוצמת האלימות שהפעילו המשיבים.

7. למשיב 1 אין עבר פלילי כלל ולמשיב 2 גמר דין ללא הרשעה מבית המשפט לנוער משנת 2020 בעבירות של סחר בסמים ואיומים.

טיעוני הצדדים:

8. התביעה וההגנה (עו"ד עין צבי, ב"כ המשיב 2) הגישו עיקרי טיעון ואף השלימו את טענותיהם בדיון שהתקיים בפני ביום 11.12.24.

טענות המאשימה:

9. המאשימה מפנה בטיעוניה לעדויותיהם של המתלוננים מהם נלמדות עובדות כתב האישום ומציינת כי לשם קביעת קיומן של ראיות לכאורה די כי בית המשפט ישתכנע כי קיים פוטנציאל ראייתי להרשעת הנאשמים בעבירה המיוחסת להם בכתב האישום. לשיטתה המבחן הראייתי הוא "אם נאמין" לראיות התביעה, האם יש בו כדי להביא למסקנה שהמשיב ביצע את המעשה, ומבחן זה מתקיים במלואו. המאשימה מדגישה כי בשלב זה, הליך המעצר עד תום ההליכים, בית המשפט אינו מדרש לבחון מהימנותם של עדים או את משקלן של העדויות, זאת מלבד מקרים בהם על פני הדברים קיימות סתירות מהותיות וגלויות המעוררות ספק ממשי בקיומן של ראיות לכאורה (בש"פ 859/22 מיכאל טנסקי נ' מדינת ישראל 27.03.2022).

10. ביחס לעובדותיו של כתב האישום המאשימה מדגישה כי יש כאן גרסאות של 2 "קבוצות", מצד אחד המתלוננים ומצד שני המשיבים, כאשר המאשימה בחרה להאמין לגרסאות המתלוננים בהיותן עקביות והגיוניות ונתמכות ע"י דוחות רפואיים, תמונות המתעדות את החבלות שנגרמו למתלוננים, הודעת המתלוננת בזמן אמת למוקד 100.

11. ביחס לשאלת היוזמה של הארוע, המאשימה טוענת כי לא ניתן לנתק את חלקו הראשון של הארוע, דהיינו מפגש הרכבים בצומת, מחלקו השני, דהיינו תקיפת המתלוננים בסמוך לבית. הן מעדויות המתלוננים והן מעדויות המשיבים עולה כי היוזמה והחתימה למגע הנה פועלם של המשיבים אשר גם לאחר המפגש הראשוני בצומת, שהסתיים בכך שהמתלוננים עזבו את המקום, המשיבים נסעו אחרי המתלוננים והגיעו עד לפתח שביל החניה של בית המתלונן.
12. באשר לטענת ההגנה העצמית והטענה שהמתלונן יצא מביתו עם כלבו והתקרב אליהם בידיים מאוגרפות, הרי שככל שהמשיבים הרגישו מאוימים - היה עליהם לשוב לאחור ולעזוב את המקום שכן המתלונן הגיע לעברם על מנת להגן על בת זוגו ולא היה לו עניין בתקיפתם.
13. בנוגע לעוצמת האלימות שהפעילו המשיבים ומשכה, המאשימה מפנה לעדותו של המשיב 1 המתאר (עדות מיום 24.11.24, שורה 26) "אני קפצתי עליו... כמה שיותר בוקסים לאיפה שאפשר, הוא הביא לי סטירה, המשכתי לתת אגרופים" ולעדותה של המתלוננת מיום 23.11.24 שורה 1: "ואז שניהם פשוט התנפלו עליו, ה' ישר נפל על הרצפה, ש' חנק אותו 2 דקות בזמן הזה אליה בועט בו בכל הגוף תוך ששי חונק אותו נתן לו אגרופים בפנים".
14. המאשימה מפנה לאמרותיהם של המשיבים עצמם כאשר המשיב 2 בחקירתו מיום 24.11.24 בשורה 49 מציין: "לא יודע מה קרה, יכול להיות שטיפה מוגזם, לא מכחיש... יכול להיות שהגזמנו".
15. באשר לטענות אפשריות של ההגנה בדבר מחדלי חקירה, המאשימה טוענת כי טענה זו מקומה להתברר במסגרת התיק העיקרי (בש"פ 4698/20 פלוני נ' מדינת ישראל 16.08.2020).
16. באשר לטענת ההגנה כי המתלונן היה מלווה בכלב, מסוג רועה גרמני, והוא הסתער לעבר המשיבים במטרה לשסות את הכלב במשיבים, משיבה המאשימה כי שני המשיבים בחקירותיהם אמנם מזכירים את קיומו של הכלב אולם הם אינם מייחסים לו מעשה תוקפני כלשהו ואינם יודעים להגדיר מה היה חלקו בארוע, למעט אולי העובדה שהוא נבח. המאשימה טוענת כי לא מדובר בכלב תוקפני או מאיים, ולראיה, הוא נצפה במצלמת הגוף של השוטר שהגיע לזירה בסיום הארוע, והשוטר ניגש אליו ללא קושי, אומר "איזה חמוד" ומלטפו.
- טענות ההגנה:
17. עו"ד עין צבי, שאל טענותיו הצטרף עו"ד עמר, ב"כ המשיב 1, טען כי אינו טוען כי לא קיימות ראיות לכאורה אלא כי עוצמתן נמוכה ביחס לחלקים מהותיים וכן כי טענות המשיבים לא נבדקו, באופן המשליך על עילת המעצר. עו"ד עין צבי מדגיש כי עיקר המחלוקת נסוב סביב שאלת היוזמה של הארוע והאם מעשיהם של המשיבים הינם בגדר מעשי הגנה עצמית אל מול תקיפתם בידי המתלוננים. עו"ד עין צבי הפנה לעדויותיהם של המשיבים אשר תארו את תחילתו של הארוע השני, ליד בית המתלונן, בתקיפה מצד המתלוננת באמצעות כפכף אך עיקר תוקפנותם של המתלוננים באה לידי ביטוי בהסתערותו של המתלונן כשהוא מלווה בכלבו, במטרה לשסות את הכלב במשיבים. הסניגור מצביע על מחדל חקירתי כאשר המשיבים ביקשו להוציאו סרטונים ממצלמות אבטחה על מנת להוכיח את טענותיהם - דבר שהמשטרה לא ביצעה.

18. הסניגור מותח ביקורת על התנהלות היחידה החוקרת ואף זו של התביעה אשר הגישו כתב אישום מבלי לבחון את כלל חומר הראיות, שאילו היו נוהגים כמצופה מהם היו מבחינים כי במהלך שיחת הטלפון המתועדת של המתלוננת למשטרה נשמעות נביחות כלב ואף במצלמת הגוף של השוטר שהגיע לזירה ניתן לראות את כלבו של המתלונן מסתובב בזירה.
19. הסניגור מדגיש כי בניגוד לנטען בכתב האישום הרי מן הראיות עולה בבירור כי המשיבים לא החנו את רכבם בסמוך לרכב המתלוננים, כי אם במרחק ממנו, והם כלל לא נכנסו לשביל הגישה המוביל לבית המתלונן, מרחק הנאמד בכמה עשרות מטרים.
20. להשלמת טיעונו של הסניגור בדבר טענת ההגנה העצמית הוא מפנה לטענת המשיב 1 בחקירתו מיום 24.11.234 בה הסב תשומת לב החוקרים להיות של המתלונן גדול גוף ומתאגרף MMA, עובדה שאינה מתירה את דמו אך מסבירה את התנהגותו שעה שהסתער אל עבר המשיבים עם אגרופ שלוח לכיוון המשיבים, משל היה סופרמן, בלשונו של הסניגור.
21. טענה מהותית נוספת בפיו של הסניגור הינה ביחס לשימוש באלה טלסקופית, עובדה המוכחשת ע"י שני המשיבים ועובדה שאמנם תוארה ע"י המתלוננת בעדותה הראשונה במשטרה, אך נשמטה באופן מעורר תמיהה מעדותה השנייה במשטרה. המשטרה לא טרחה להצטייד בחו"ד של רופא משפטי ביחס להתאמת חבלותיו של התלונן לתקיפה עם חפץ קשה וארוך כמו אלה, והסניגור סבור, מניסיונו, שאין למתלונן כל חבלה התואמת תקיפה שכזו, באמצעות אלה.
22. טענה אחרונה בפי הסניגור הינה כי בניגוד לאופן לתארו את המשיב 1 כאובססיבי למתלוננת הרי שראיות מתוך מכשיר הטלפון של המשיב 1 מראות כיצד הוא פנה למתלונן וביקש את התערבותו שימנע מהמתלוננת ליצור עמו קשר ואת תגובת המתלונן שהשיב לו כי המתלוננת עושה זאת על מנת להראות לו (למתלונן) כי המשיב 1 "בכיס הקטן שלה" והוא תמיד חוזר אליה.
23. לסיכום טוענת ההגנה כי המשיבים כלל לא נכנסו לשטחו של המתלונן אלא פגשו במתלוננת על הכביש, היא זו שתקפה אותם באמצעות כפכף ואז הצטרף אליה המתלונן מלווה בכלב רועה גרמני משוחרר כשהמתלונן סבור שהוא בזירת אגרופ וביקש להראות למשיבים את נחת זרועו, לצערו של המתלונן יד היתה על התחתונה והוא יצא חבול. ההגנה סבורה כי התנהגות המשיבים היא בהחלט בגדרי ההגנה העצמית, ולמצער חרגה במידה לא משמעותית מהגנה עצמית לגיטימית. משכך, עילת המעצר הינה בעוצמה נמוכה ביותר ואינה מצדיקה פגיעה בחרותם של המשיבים.
- דיון והכרעה:
- על טענת ההגנה העצמית - מתי עשויה טענת הגנה עצמית להתקבל ובאילו תנאים
24. טענתם העיקרית של המשיבים היא ההגנה העצמית. המחוקק אמר דברו בנושא זה בסעיף 34 ובסעיף 34טז לחוק העונשין, תשל"ז-1977. סעיף 34 קובע:
- "לא ישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא בדין שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים".
- סעיף 34טז מוסיף על כך, כי:

- "הוראות הסעיפים 34... לא יחולו כאשר המעשה לא היה סביר בנסיבות העניין לשם מניעת הפגיעה".
25. בית המשפט העליון הבהיר בפסיקתו (ע"פ 4082/08 ולרי גורביץ נגד מדינת ישראל 13.01.2011) כי: "את האמור בשני הסעיפים רואים כתנאים מצטברים: ראשית, הוראות סעיף 34 לעניין תנאי ההגנה: כי הנאשם הותקף שלא כדין; כי מן התקיפה נשקפה סכנה מוחשית של פגיעה - בין השאר ולעניינו, בחיים או בגוף; כי מעשהו של הנאשם היה "דרוש... כדי להדוף" את התקיפה (נחיצות); כי אותה נחיצות היתה מיידית; וכן, כי הנאשם לא הביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך צפיית ההתפתחות מראש (אם נרצה, פרובוקציה או התגרות). נוסף על אלה תנאי סעיף 34טז לעניין הסבירות: מעשהו של הנאשם צריך להיות סביר בנסיבות למניעת הפגיעה (לניתוח מדויק ראו ע"פ 4191/05 אלטגאוז נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] פסקה 13; ע"פ 5266/05 זלנצקי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] פסקה 15).
26. לעניין הסבירות, תחת "סביר" יכול היה המחוקק לומר "מידתי": סבירות זאת מתייחסת בעיקרה לדרישה של מידתיות (פרופורציונליות) "ג' הלוי, תורת דיני העונשין (חלק שלישי, תש"ע) 401; (ההדגשה במקור). בסעיף אחר לחוק העונשין (סעיף 300א(ב)) אף נדרש המחוקק למה שבמשפט המינהלי מכונה "מתחם הסבירות" ("במצב שבו מעשהו של הנאשם חרג במידה מועטה... מתחום הסבירות הנדרשת לפי סעיף 34טז"). מונחים אלה מקרבים אותנו למונח "סביר" שבמשפט המינהלי - בן ההיגיון והשכל הישר (ראו א' ברק, מידתיות במשפט - הפגיעה בזכות החוקתית והגבלותיה (תש"ע) 405-406), וגם כאן "דרישה זו היא אובייקטיבית במהותה" (ע"פ 20/04 קליינר נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6) 80, 91 - השופט לוי). ועם זאת, האובייקטיביות נבחנת בזירות, שכן על בית המשפט להשתדל גם להכניס עצמו לנעלי הנאשם, בחינת "ואל תדין את חברך עד שתגיע למקומו" (משנה אבות ב' ד'), דבר שאינו קל כל עיקר. האם עוצמת הראיות נגד המשיבים נמוכה על רקע טענת ההגנה העצמית?
27. המבחן לקיומן של ראיות לכאורה נקבע בפסיקה ענפה. על פי מבחן "אם נאמין" השאלה היא אם נאמין לראיות התביעה האם יש בהן לחייב את הקביעה כי הנאשם ביצע את המעשה המיוחס לו (בש"פ 4601/22 גיורגדזה ואח' נ' מ"י); במכלול הראיות שוכן פוטנציאל שיביא להרשעה שעליו להיות גבוה יותר מהפוטנציאל לזיכוי (בש"פ 1909/23 אבו אלקיעאן ואח' נ' מ"י, פסקה 12); ראיות שקיים סיכוי סביר שעיבודן בהליך העיקרי יוביל לקביעת ממצאים המבססים אשמה מעבר לספק סביר תוך הכרה באפשרות שבמהלך הדיון בתיק העיקרי יתכן ויחולו שינויים במשקל הראיות (בש"פ 2300/24 דבש נ' מ"י).
28. לנוכח טענת ההגנה עיינתי היטב בחומר החקירה שנאסף לתיק ובעדויות המעורבים. אין ספק שהודעותיהם של המתלונן (מיום 23.11.24 והודעה באזהרה מיום 25.11.24) ושל המתלוננת (מיום 23.11.24 והודעה באזהרה מיום 25.11.24) מבססות היטב את העובדות הנטענות בכתב האישום, קיים פוטנציאל ראיתי גבוה להוכחתן וכי ישום כלל המבחנים שנקבעו בפסיקה מוביל למסקנה בדבר קיומן של ראיות לכאורה.
29. לא זאת אף זאת, אף העיון בעדויותיהם של המשיבים עצמם מחזק את מסקנתי דלעיל.

30. המשיב 1 - מתאר בעדותו מיום 23.11.24 כי המתלון הגיע לעברם בריצת אמוק כשלצידו כלב ו "נתתי בעיטת הדיפה לחבר שלה. איך שהוא נבלם הוא בא לאליה. לא ראיתי אבל אני חושב שהוא נתן מכה לאליה. אז קפצנו עליו, אני קפצתי יותר נכון" (שורה 26) ומתאר כי נתן למתלון בוקסים "כמה שיותר בוקסים, לאיפה שיכולתי... הוא הביא לי סטירה, המשכתי לתת אגרופים, קלטתי שאנחנו מגזימים, אליה אומר לי גם הגזמת בוא נלך" (שורה 30), דהיינו המשיב 1 מתאר את המתלון מסתער באגרופים קמוצים אולם בעיטת הדיפה שנתן למתלון בלמה אותו ומאותו רגע שני המשיבים הכו במתלון שוב ושוב, כשהוא מצידו, כך לשיטת המשיב 1, לא מצליח אלא להשיב בסטירה יחידה.
31. המשיב 2 - מתאר בעדותו מיום 23.11.24 כי המתלוננת ניגשה למכוניתם ונתנה למשיב 1 מכות עם הכפכף ו"פתאום חבר שלה יצא מהבית שלו עם כלב בלי רצועה או חגורה, בא לש', ה' נתן לש' בעיטה ואז בא אלי ונתן לי בוקס בצלעות, אנחנו רק התגוננו על עצמנו. יכול להיות ששלחנו בוקסים" (שורה 21) ו-"יכול להיות שטיפה מוגזם, לא מכחיש" (שורה 49).
32. תוצאת התקיפה באה לידי ביטוי בצבר ראיות: תעודה רפואית מבית חולים בילינסון המתארת שברים באף, המטומות ולסרציות במספר אזורים בפנים ולוח תצלומים המתעד שטפי דם נרחבים על פניו של המתלון ובאזורים נוספים בגופו.
33. לעומת החבלות שנגרמו למתלון, למשיבים לא נגרמו חבלות, ודאי לא משמעותיות או כאלה שהצריכו טיפול רפואי, באופן שאף הוא אינו עולה בקנה אחד עם טענת ההגנה העצמית שהעלו המשיבים.
34. טענת ההגנה העצמית תידון לעומק בתיק העיקרי, ואולם ניתן לקבוע כבר עתה כי ברמה הלכאורית סיכויי קבלת הטענה הינם נמוכים ביותר. מעשיהם של המשיבים אינם עונים על דרישת הסבירות (כלומר המידתיות) שעה שהנזק שגרמו למתלון שנחבל חבלות משמעותיות אינו מידתי אל מול הנזק שנגרם להם או עשוי היה להיגרם להם. המשיבים הוסיפו להכות במתלון במכות קשות, דקות ארוכות, גם אחרי שהפילו אותו ארצה ונטרלו אותו לחלוטין, עד כדי אובדן הכרה, באופן שהוא לא יכול היה להגיב לתקיפתם או להגן על עצמו (ראו את העובדה שהמתלוננת נשכבה עליו בגופה על מנת לחצוץ בין המשיבים לבינו).
35. מכל מקום לא יכולה להיות מחלוקת שהמשיבים הביאו בהתנהגותם הפסולה לתקיפה. המשיבים התגרו במתלון ובמתלוננת עוד בארוע הראשון בצומת המרומזרת. גם לנוכח ניסיון המתלוננים לנתק מגע בכך שעזבו את המקום, הם לא הרפו ודלקו אחריהם עד שביל הגישה לבית המתלון שם אחזו בכוח בידה של המתלוננת שניגשה לשוחח עמם. דהיינו המשיבים יזמו את הארוע על כלל חלקיו, חתרו למגע והשמיעו אמירות משפילות ופרובוקטיביות בעניין גבריותו של המתלון, כאילו כדי לגרום לו להגיב ראשון. דווקא התנהגותו של המתלון שהגיע בריצה למשמע זעקותיה של המתלוננת, וניסה להרחיק את המשיבים שאחזו בה, נתפסת כהתנהגות המקיימת את תנאי ההגנה העצמית.
36. גם נוכחותו של כלבו של המתלון בזירה, אינו משנה ממסקנתי דלעיל, שכן הכלב התגלה ככלב ידידותי ולא תוקפני שלא לקח חלק בארוע האלים. האלימות שהפגינו המשיבים הופעלה כלפי המתלון, לא כלפי הכלב ממנו חששו, לפי טענת ההגנה. על אף האלימות שנגרמה כלפי המתלון הכלב לא התערב בארוע ואין טענה כי ניסה לנשוך מי מהמשיבים או לפגוע בהם. אין קשר רציונלי בין קיומו של כלב לצידו של המתלון, לבין הכאתו החמורה של המתלון. הגנה עצמית באה לנטרל סיכון קונקרטי ומהעדויות שבפני עולה כי המשיבים לא חשו כל צורך ולא נקטו כל פעולה כדי לנטרל את הסכנה מהכלב, שנראה שלא היה שום צורך בניטרולו.
37. נושא מחדלי החקירה, אם היו כאלה, ידון על פי הפסיקה בתיק העיקרי.

38. לאור כל האמור אני קובע כי קיימות ראיות לכאורה מספיקות להוכחת האשמה בעניינם של שני המשיבים, ללא חולשה כלשהי. למעשה לאור עוצמת האלימות, משך הזמן הארוך בו ננקטה אלימות כלפי המתלונן, החבירה יחדיו, השימוש בנשק קר בדמות אלה, העובדה כי היה צורך בהתערבות המתלוננת עד כדי שכיבה על המתלונן על מנת לחצוץ בינו לבין המשיבים, הנזק החמור שנגרם למתלונן כתוצאה ממעשי המשיבים, נראה כי חסד עשתה המאשימה עם המשיבים בבחירת סעיפי האישום שיוחסו להם וניתן היה להאשימם אף בעבירות חמורות יותר.

39. עילת המעצר - בתיק זה היא עילה סטטוטורית של מסוכנות מכח סעיף 121(1)(ג)(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) התשנ"ו - 1996. על עילת מעצר סטטוטורית כגון דא אמר בית המשפט העליון לאחרונה כי :

חזקה זו מחייבת את בית המשפט לצאת מן ההנחה שכל סיכוני השחרור, ללא יוצא מן הכלל, מתקיימים במקרהו של הנאשם. בכל מקרה כזה - וזהו המקרה שלפניי - הנאשם הוא זה שצריך להוכיח שלא נשקפים ממנו סיכוני השחרור או, לחלופין, להצביע על חלופת מעצר שבכוחה לאיין סיכונים אלו ולהוכיח זאת. במסגרת זו, שחרור הנאשם לחלופה יתאפשר רק בנסיבות מיוחדות (עשת"ש 12293-12-24 מדינת ישראל נגד פלדשטיין 9.12.24)

40. בהתחשב בקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר, יש לשמוע טיעוני הצדדים בנוגע לחלופה בטרם תתקבל החלטה בעניינם של המשיבים.

ניתנה היום, ט"ז כסלו תשפ"ה, 17 דצמבר 2024, בהעדר הצדדים.